

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXI., číslo 11.

listopad 2025

Obsah: K.Křepelka Svatá Terezie, Mystika mládí, Židovský hřbitov, Apokalypsa... /14/ Thákur Vlast, Supertajná informace... /10/ J.Zahradníček, Závrť, Zápas o UI, Listopad, V Číně..., Pout' na podzim, Mystika stáří, O kráse, Měsíční sonáta, Lazar vleče ulitu, Závod..., Lasery, Brněnská akademie duchovního života ctih. Patrika Kužely OP

SV TEREZIE

MLČENÍ PODZIMU

SCHÝLENO

DO ZÁMLK TÍCHA

DĚŠT VÁHÁ

DNE A NOCI

ROVNOVÁHA

A MEZI DVOJÍ

POZNENÁHLU VSTUPUJE

LASKAVÁ TROJICE

KAREL KŘEPELKA

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

„Velké věci se odehrávají v tichu. Nikoli v hluku a při předvádění vnějších událostí, nýbrž v jasu vnitřního pohledu, v nenápadném hnutí rozhodnosti, ve skrytých obětech a vítězstvích, kdy se láska dotýká srdce a čin si žádá svobodného ducha. Jen mlčenlivé mohutnosti jsou skutečně silné. Svou pozornost chceme použít pro nejskrytější, nejmlčenlivější děj, jehož tajné zdroje jsou ztracené v Bohu, nedostupné lidským pohledům.“ Romano Guardini

Kartuzián dom Augustin Guillerand správně píše, že „samota a ticho jsou hosty duše. Duše, která je má, si je nosí všude s sebou. Ten, kdo je nemá, je nenajde nikde. Aby člověk mohl vstoupit do ticha, nestačí přestat pohybovat rty

a zastavit pohyb myšlenek. V tom mlčení nespočívá. Mlčení je podmínkou ticha, ale není to ticho. Ticho je slovo, ticho je myšlenka. Je to slovo a myšlenka, v němž se koncentrují všechna slova a všechny myšlenky. “Jak máme chápat tuto krásnou ideu?

Předně
vyvstává
jedna velká
otázka: Jak
může být
člověk
opravdu
nasměrován k
obrazu
Božímu? Musí
vstoupit do
ticha.

Jestliže se člověk zahalí tichem, tak jako sám Bůh přebývá ve velkém tichu, ocitá se blízko nebe, nebo spíše dovolí Bohu, aby se v něm projevil.

S Bohem se nesetkáme jinak než ve věčném tichu, v němž přebývá. Slyšel jste někdy Boží hlas, tak jako slyšíte můj?

Boží hlas je tichý. I člověk musí nakonec usilovat o to, aby se stal tichem. Svátý Augustin napsal o Adamovi v ráji: „Žil v radosti Boží a silou tohoto dobra byl sám dobrý“. Žijeme-li s tichým Bohem a v něm, sami se stáváme tichými. Otec Marie-Eugène od Dítěte Ježíše uvádí: „Duchovnímu člověku, který okusil Boha, se zdá, že ticho a Bůh je jedno a totéž. Vždyť Bůh hovoří v tichu a jediné ticho se zdá být schopno vyjádřit Boha. Kam by měl také jít člověk, aby Boha našel, ne-li do nejtišších hlubin sebe samého, do krajin tak skrytých, že už je nic nemůže rozrušit? Když tam dojde, s žárlivou péčí si uchovává toto ticho, které dává Bůh. Brání ho proti každému neklidu, byť by ho vyvolávaly jeho vlastní skvělé schopnosti.“

Dále nutno pamatovat na to, že v srdci člověka je vrozené ticho, neboť Bůh přebývá v tom, co má každá osoba nejdůvěrnějšího. Bůh je ticho a toto Boží ticho bydlí v člověku. V Bohu jsme neoddelitelně spojeni s tichem. Církev může potvrdit, že lidství je dítětem tichého Boha, neboť lidé jsou syny a dcerami ticha.

Konečně zapomínat na to, že Bůh nás nese a my s ním žijeme vždy, když zachováváme ticho. Nic nevede lépe k objevení Boha než jeho ticho, zapsané do jádra naší bytosti. Jestliže toto ticho nepěstujeme, jak bychom mohli Boha najít? Lidé rádi cestují, tvoří, činí velké objevy. Zůstávají však mimo sebe, daleko od Boha, který je tiše přítomen v jejich duších. Rád bych připomněl, jak důležité je pěstovat ticho, abychom byli doopravdy s Bohem. Svátý Pavel s odvoláním na knihu Deuteronomium vysvětluje, že s Bohem se nesetkáme, když kráčíme přes moře, protože je v našem srdci: „*Neříkej si u sebe: Kdo*

vystoupí do nebe?‘ - aby totiž Krista přivedl dolů - ani ‚Kdo sestoupí do propasti?‘ - aby totiž Krista vyvedl z mrtvých. Co však říká? , Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci“; to je slovo víry, kterou hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen“ (Řím 10,6-9; Dt 30,12-14.16).

Konečně pamatuj, že Boží milosti se na člověka vylévají skrze Písmo svaté, jemuž nasloucháme a o němž v tichu uvažujeme. Boha můžeme nalézat a rozjímat ve víře, nikoli cestováním po vzdálených zemích či křižováním moří a kontinentů. Boha se skutečně dotkneme, budeme-li dlouhé hodiny studovat Písmo svaté a odporovat všem útokům knížete tohoto světa.

Dom Augustin Guillerand nevytyčil špatnou cestu: to, co má člověk v sobě, nenajde nikde jinde. Jestliže ticho nepřebývá v člověku a samota není stavem, jenž ho utváří, je tvor zbaven Boha. Na světě není místo, kde by byl Bůh přítomen více než v lidském srdci. Srdce je skutečně Božím příbytkem, chrámem ticha.

Dále platí, že žádný prorok se nikdy nesetkal s Bohem, jestliže se napřed neuchýlil do samoty a ticha. Mojžíš, Eliáš i Jan Křtitel potkali Boha ve velkém tichu pouště. Také dnes ho mniši hledají v samotě a tichu. Nemám tím na mysli jen geografickou samotu či pohyb, nýbrž vnitřní stav. Nestačí jen mlčet. Je třeba stávat se tichem.

Vždyť i na poušti, v osamělosti a tichu se Bůh už nalézá v člověku. Skutečná poušť je uvnitř nás, v naší duši.

Opíráme-li se o toto vědomí, dokážeme pochopit, že ticho je pro nalezení Boha nezbytnou podmínkou. Otec na své děti čeká v jejich vlastním srdci.

Tady platí fakt, že k nalezení Boha je nutné vyjít z vlastní vnitřní vřavy. Bůh zůstává tiše přítomen přes všechna vzrušení, obchodní záležitosti, laciné rozkoše. Je v nás jako myšlenka, slovo a přítomnost, jejichž tajné zdroje jsou skryté v Bohu samém, nedostupné lidským zrakům. Je to vypjaté vnitřní úsilí o vytváření a stálé udržování atmosféry vnitřního ticha, kdy s lehkostí odhazujeme přemítavé myšlení a krátkozrakou sebereflexi.

Samota je pro naslouchání Božímu tichu nejlepším stavem. Pro toho, kdo chce nalézt ticho, je samota horou, již je třeba zdolat. Když se člověk uchýlí do klášterního osamění, hledá tam především ticho. Nicméně cíl jeho hledání je v něm samém. Tichá Boží přítomnost již přebývá v jeho srdci. Ticho, za nímž se zmateně ženeme, se nachází v našem vlastním srdci a odhaluje nám Boha.

Mocnosti tohoto světa, které se snaží zdeformovat moderního člověka, naneštěstí systematicky ruší ticho.

Nebojím se tvrdit, že černokněžníci modernity, kteří tichu vyhlásují jistou formu války, bitvu už prohráli. V tichosti můžeme zůstat i uprostřed největších davů, ohavných vzrušení, uprostřed lomozu a rachocení pekelných strojů vyzývajících k činnosti a výkonnosti a snažících se z nás vyrvat jakýkoli přesažný rozměr a veškerý vnitřní život.

Podle mnoha mystiků se plodnost ticha a samoty podobá plodnosti slova
proneseného při stvoření světa. Jak vysvětlujete toto velké tajemství? /R.Sarah,
Síla ticha/

+++

ŽIDOVSKÝ HŘBITOV V ZIMĚ

OMŠENÉ OPRŠELÉ BARVY NÁHROBKŮ
POVEDNOU PŘEJÍMAJÍ
TAJEMSTVÍ BĚLOSTI
LEDABYLE POHOZENÝ SNÍH
JAK TĚLO VEDLE DUŠE
ZŠEDLÝ JE AŽ K SOLI
KTERÁ USEDÁ
U DNA PLÁČE USEDAVÉHO
TICHO RUŠENO JE TICHEM
A NÁŘEK BAŽANTA
ZASTŘEN JE MLČENÍM MRTVÝCH
KTERÍ NA OBOU STRANÁCH HLÍNY
ZOTAVUJÍ SE ZE SMRTI...
KAREL KŘEDELKA

+++

APOKALYPSA PLNÁ NADĚJE A RADOSTI“ 14

Vzhledem k prostotě a odlehlosti tolika obyvatel Euroazie, celá oslava jeho
vstřebání a plnohodnotného docenění v nebeském Jeruzalémě nutně „voní“ či
spíše jasně vyniká výrazně společenským způsobem a je vyznačována
rozhodnou obranou důstojnosti člověka. Takto vyzařuje tvář Krista, který se
chce zvláštní něhou ztotožnit s nejslabšími a nejchudšími. Vždyť na základě
Pána Ježíše, Beránka Božího zde rozpoznáváme vnitřní souvislost mezi
evangelizací a lidským pokrokem. To pro křesťanské soužití znamená jasné
nasazení pro království spravedlnosti na podporu přehlížených a utiskovaných.

Oslava kulturně vstřebané Euroazie v nebeském Jeruzalémě zároveň skvěle
sjednocuje společenskou stránku se stránkou duchovní. Následkem toho ti
nejvíce zanedbávání zosobňují zbožnost, která odpovídá touhám jejich
přesažného rozměru, a tak vynikajícím způsobem zdobí církve. Nejedná se tedy
o zbožnost odcizující a sobeckou, která by umlčovala společenské a kulturní
nároky na důstojnější život, zkrátka žádné unylé nebičkářství, ani zbožnost
zmrzačená o přesažný a duchovní rozměr, jako by lidské bytosti měl stačit
pozemský pokrm. Euroasijská zbožnost dýchá naplno, oběma plícemi, západní

stejně jako východní. Tak odhaluje osvětlené spojení, ba přímo niterné propojení. Tak totiž jasně vyniká opravdová krása evangelia. Evangelium je plně zlidšťující. Dodává jednotlivcům, kmenům i národům důstojnost a nadlidské hrdinství Božích dětí, jež naplňuje srdce a celý život po celou věčnost způsobem doslova kosmickým.

V nebeském Jeruzalémě září mučedníci čínští, korejští, vietnamští, indiští jakož i japonští tak, že nejsou kopií světců svetic z jiných světových míst. Mají vynikající asijskou tvář, takže by bez nich nebyl nebeský Jeruzalém úplný. Také ostatní světci jako svatý František Xaverský vykazuje vlastnosti, jaké prozrazují jedinečné východní rysy. Jeho svatost spočívá ze setkání i zapojenosti, kontemplace i služby, pouštní samoty i společného života.

Jan o tom svědčí v Knize zjevení (Zj 21,2-27):

21 2A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje s nebe od Boha, přistrojené jako nevěsta, která se ozdobila pro svého muže. 3I uslyšel jsem mohutný hlas od trůnu: „Hle, Boží stan mezi lidmi; i bude s nimi přebývati, a oni budou jeho lidem a on, Bůh, bude s nimi. 4I setře jim každou slzu s očí, a nebude už smrti, ani smutku, ani nářku, ani bolesti více už nebude, protože dřívější věci pominuly.“

5A řekl ten, který seděl na trůně: „Hle, činím všechno novým.“ A dodal: „Napiš, že tato slova jsou spolehlivá a pravdivá.“ 6Také mi řekl: „Stalo se! Já jsem alfa i omega, počátek i konec. Já dám žíznivému z pramene vody živé, (a to) zdarma. 7Kdo zvítězí, dostane toto údělem, i budu mu Bohem a on mi bude synem. 8Ale úděl bázlivců a nevěřících, poskvrněných a vrahů, smilníků a čarodějů, modlářů a všech lhářů je v jezeře, které hoří ohněm a sírou; to je ona druhá smrt.

9A přišel jeden ze sedmi andělů, kteří měli sedm misek plných posledních ran, a promluvil ke mně: „Pojď, ukážu ti nevěstu, manželku Beránkovu.“ 10I odnesl mě v duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha 11s Boží slávou. Jeho lesk byl podoben nejvzácnějšímu kameni, jako kameni jaspisu, čistému jako křišťál. 12Má velkou a vysokou zeď o dvanácti branách a u bran dvanáct andělů a na nich jsou napsaná jména dvanácti synů Izraelových: 13od východu (byly) tři brány, od severu tři brány, od jihu tři brány a od západu tři brány. 14A městská hradba má dvanáct základních kamenů a na nich dvanáct jmen dvanácti apoštolů Beránkových.

15A ten, který se mnou mluvil, měl míru ze zlaté třtiny, aby změřil město, jeho brány i jeho hradbu. (Zj 21,2-15)

Jeden z andělů, který předtím vylil miskou hněvu, uchopí Jana za zápěstí, aby ho vytáhl na horu. Ukázal mu svaté město Jeruzalém, sestupující od Boha z nebe, naplněné Boží slávou..

Hůlkou v koruně lilie ukazuje na nový, nebeský Jeruzalém, město s oválnou hradbou. Dvanáct klenutých věží je seskupeno do čtyř skupin po třech. V prázdném středu města stojí Beránek Boží na zapečetěném svitku.

Nový Jeruzalém, duchovní město, je obraz pro celou Církev věrných věřících; ti sestoupí z nebe, aby se spojili se svými těly ke vzkříšení. Nový Jeruzalém je shromáždění všech věrných věřících. Je myšlen jako jejich duchovní přebývání, s nímž vlastně tvoří jedno; takto je i nevěstou.

Podmínkou vstupu do blaženosti je vítězství, totiž vytrvalost ve víře a lásce přes všechna pronásledování.

„Zbabělci“ nemají odvahu vyznat víru před d'ábelskou svádějící mocí, když je toho třeba. „Poskvrněným“ není nic svatého a nedbají na mravní řád.

Podle vidění už minuly dějiny lidstva i se svými hrůzami. Po obecném soudu, odměně spravedlivých a potrestání zlých, nastala věčnost. Jan se pokusil vylíčit nebeskou blaženost, o které si člověk na zemi stěží dovede učinit představu. Je mu nejprve představeno shromáždění věřících, kteří dosáhli věčné spásy. Zůstali věrni Ježíši Kristu, a tak se podobají věrné nevěště.

Je nevěstou a manželkou Beránkovou, neboť je mysticky na věky čistá a Kristu zcela oddaná.

Jeruzalém se tyčí na hoře jako Vyšehrad nového světa, který k sobě přitahuje všechny lidi pro božskou velebnost.

Hradby a brány představují jeho nedobytnost, andělé pak u nich jeho bezpečnost. Dvanáct jmen izraelských kmenů, neboť obyvateli města jsou členové nového duchovního příbytku, Církve novozákonní.

Dvanácti branami je zobrazena obecnost Kristovy Církve; všude možno do ní vejít.

16Město je rozloženo do čtverce se stejnou délkou i šířkou. I změřil město tou třtinou: dvanáct tisíc honů; jeho délka, výška a šířka je stejná. **17**Změřil i jeho hradbu: sto čtyřiačtyřicet loket podle lidské míry, a je to (i míra) andělova.

18A stavivem jeho hradeb je jaspis, město samo však z čistého zlata, podobného čistému sklu. **19**Základy městské hradby zdobí rozmanité drahé kameny. První základní kámen byl jaspis, druhý safír, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd, **20**pátý sardonyx, šestý sardis, sedmý chrysolit,

osmý beryl, devátý topas, desátý chrysopras, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst. 21A dvanáct bran, dvanáct perel, každá brána je z jedné perly. Městské ulice pak jsou čisté zlato, průzračné jako sklo.

Čtvercový tvar znamená dokonalost.

Drahokamy slouží za obraz pro podivuhodnou nádheru nebe.

Obraz nebeského města tedy vyznačuje hradbu na čtyřech světových stranách opatřená třemi branami. Už to navozuje dojem bezpečí a ten se zvětšuje přítomností Božího Beránka uprostřed města. U města stojí Boží anděl, který vyměřuje mírou toto město a zve do města kolemjdoucího. Zve každého, zve také tebe, abys už nyní vykročil na cestu do nebeského Jeruzaléma. Kousek nebeského města můžeš už nyní doslova objímat a zakoušet ve svém nitru. Už dnes můžeš zakoušet pokoj a blaženost nebeského města uvnitř své bytosti. To není jen nějaká autosugesce, ale je to opravdu skoro zkušenostní poznání. V hradu tvého nitra, plnícího se Boží milostí, je část

hradeb nebeského Jeruzaléma. I kdyby proti tobě útočily digitalizované velmoci zla a ohrožovaly tě záludné vlny elektromagnetické a dotíraly na tebe umělé otrávené zárodky a jedy ve vzduchu či ve vodě nebo v záludném očkování, aby znetvořily tvou genetickou výbavu, Beránek Boží pomocí svých svatých andělů vytvoří kolem tebe nepropustnou ohnivou zeď. Tak o tom svědčí nejen Bamberská apokalypsa, ale také znázornění od sestry Veroniky III.OP.

Co k tomu udělat, abych toto rajske prostředí, které je mou vlastí, opravdu měl a budoval v sobě? Předně přijmout s radostí a ochotou vlastní životní kříž, dále nabídnout ruku ke smíru každému, kdo proti tobě něco má, dále podniknout přiměřené úsilí k očištění a obnově okolního tvorstva, postiženého lidskými hříchy, a konečně svátostně se usmířit s Bohem, a nechat Pána Ježíše, aby se nastěhoval do tvého nitra a cítil se v tobě jako doma. Tomáš Bahounek OP

+++

VLAST

**BENGÁLSKÝ VZDUCH I TOK VODY, BENGÁLSKÁ ZEM, JEJÍ PLODY
NECHŤ JSOU ČISTÉ, NECHŤ JSOU ČISTÉ, NECHŤ JSOU ČISTÉ, PANE!**

BENGÁLSKÉ VSI, NAŠE LOUKY, LESY, TRHY, SÝPKY MOUKY
NECHŤ JSOU PLNÉ, NECHŤ JSOU PLNÉ, NECHŤ JSOU PLNÉ, PANE!
NECHŤ NAŠE ŘEČ, NAŠE SÍLA, NAŠE ČINY, NAŠE DÍLA
PRAVDIVÉ JSOU, PRAVDIVÉ JSOU, PRAVDIVÉ JSOU, PANE!
NECHŤ DUŠE I NAŠE SRDCE, NECHŤ SESTER I BRATŘÍ RUCE
SJEDNOTÍ SE, SJEDNOTÍ SE, SJEDNOTÍ SE, PANE!

RABÍNDRANÁTH THÁKUR přel. V.Lesný

+++

SUPERTAJNÁ INFORMACE PRO KAŽDÉHO 10

Jak se v nás projevuje naše důvěrná účast na tajemném vnitřním životě Nejsvětější Trojice? To, co nám poskytuje Duch svatý, je náplní sedmera darů Ducha svatého: moudrosti, rozumnosti, rady a síly, umění a pobožnosti a daru Boží bázně (Iz 11,2) Povahu těchto darů naznačují ohnivé jazýčky v obraze seslání Ducha svatého. Tak je přesně výtvarně znázorněna zpráva evangelistů. (Lk 24,49, Jan 14,26).

Další nesnáze při zpodobování náboženských významů přinesla umělcům trojedinnost Nejsvětější Trojice. Primitivně zjednodušené (zjevně na úkor učení víry o celistvosti Nejsv.Trojice) bylo její vyjádření třemi stejnými figurami jako třeba na mozaikách římského kostela S.Maria Maggiore. Tento námět měl oporu v návštěvě tří mužů-andělů u Abraháma (Gn 18,1-3), zejména když sv.Augustin vykládal toto místo ve SZ jako návštěvu Boha ve třech Osobách. (De Trinitate, XV.) Daný námět se však rozšířil hlavně na východě, v pravoslavných ikonách Nejsv. Trojice, a jen zřídka na západě. Rozšíření daného námětu právě na východě mělo své duchovní kořeny v úsilí řeckých Otců prosadit pojetí Nej.Trojice proti názoru Sabelia, (popíral skutečný rozdíl Osob) Aria a Macedonia (popírali božství buď Syna nebo Ducha sv.). Řečtí Otcové vycházeli z Trojice Osob, jak ji uvádí Zjevení, a dokazovali, že se shoduje s jednotou přirozenosti, soupodstatností. Zejména sv.Atanáš uvádí, že Otec plodí Syna, sděluje mu svou přirozenost, a ne pouze podíl na ní. Z toho plyne, že Syn je Bůh. Právě tak Duch sv., vycházející z Otce i Syna, je Bůh - jinak by nemohl posvěcovat duše. Řečtí Otcové považují vycházení Osob spíše za darování než za výkony Boží Prozřetelnosti a vůle. Tím, že Otec plodí Syna, dává mu svou přirozenost. Otec a Syn ji dávají Duchu svatému. Řečtí Otcové pak dodávali, že způsob, jakým se děje věčné plození a vydechování je nevyzpytatelný. Kromě toho se při svém výkladu tajemství Nejsvětější Trojice řídili pořadem apoštolského vyznání víry. Tam se praví, že Otec je Stvořitel, Syn je Spasitel a Duch svatý je Posvětitel. V těchto výkladech však zůstávalo mnoho nezodpovězených otázek : Proč jsou jenom dvě vycházení? Čím se liší jedno od druhého ? Proč se jen první nazývá plozením ? Proč je Syn jediným Synem ? Proč není plozen také Duch sv.? A vůbec - proč je Otec v apoštolském vyznání

nazýván Stvořitelem, když jím jsou podle úvodu evang. sv. Jana také Syn i Duch svatý? Řeční Otcové na to nedokázali odpovědět. Dokázal to teprve sv. Augustin. Ve svém díle o tomto tajemství vyšel totiž z jednoty přirozenosti filozoficky již zdůvodněné a snažil se ve světle Zjevení objasnit vnitřní život Nejsvětější Trojice. Vydal se tedy opačnou cestou než řeční Otcové. Zároveň byl zaujat úvodem sv. Jana, že totiž jednorozený Syn vychází z Otce jako Slovo, ale ne jako slovo vnější, nýbrž vnitřní. Tím začal odhalovat niterný způsob Synova věčného plození, způsob považovaný řeckými Otci za nevyzpytatelný. Následkem toho objasnil též niterný způsob vydechování. (De Trinit.)

Sv. Augustin dokázal, že nejen Otec je Stvořitelem, nýbrž také Syn a Duch sv. Vždyť stvořitelská schopnost - vlastnost Boží přirozenosti je společná všem třem Osobám. Tento přínos sv. Augustina byl nepochybně duchovním podnětem, proč bylo v Božím lidu posléze zapovězeno znázorňování Nejsvětější Trojice pomocí námětu tří stejných postav. Závažně až bludně by to zužovalo obsah Nej. Trojice. Neobstály ani strojeně vyhlížející pokusy v pozdní gotice o rozlišení tří stejných postav toliko pomocí atributů a pokusy o jejich symbolické sjednocení širokým pláštěm, např. oltář hrncířů v Badenu u Vídně.

Větší nosnost prokázal námět tří stejných postav začleněných do větších kompozičních celků. Zároveň se ve znázornění Nej. Trojice projevila jiná výrazná změna: trojice postav byla zredukována na dvě postavy a uvolněné místo polidšťovaného Ducha sv. zaujal jeho symbol: holubice. To je závažný mezník. Tím se otevřela cesta k novým skladebným řešením, výtvarně nápaditým, působivým a lákajícím k nápodobování. Tato pronikavá změna nebyla náhodná, nýbrž měla hlubší příčinu.

V našem poznávání tajemství Nej. Trojice existuje vývoj. Přirozeným rozumem sice nelze poznat Nej. Trojici. To však neznamená, že by toto tajemství bylo vnitřně nerozumné či odporovalo rozumu, ale že přesahuje meze našeho přirozeného rozumu, totiž že je to nadpřirozené tajemství. Přirozený rozum nemůže dokázat vnitřní možnost tohoto nadpřirozeného tajemství, jež přesahuje oblast dokazatelného. Přesto lidský rozum není docela bezmocný. Odhaluje, že v tom tajemství nejsou zřejmé nesrovnalosti. Teologie může dokázat mylnost nebo aspoň slabost námitek proti tomuto tajemství. V augustiánském pojetí Nejsv. Trojice zůstává ještě dost nejasných míst. Ty objasnil teprve sv. Tomáš. Např. sv. Augustin ještě nevysvětluje, proč je první vycházení plozením, proč nelze říci, že Duch sv. je plozen. Plození Slova je děje rozumovým způsobem: stejná rozumová činnost přísluší všem třem Osobám. Proto se zdá, že by všechny tři měly do nekonečna plodit. Teprve sv. Tomáš rozlišuje rozumovou činnost společnou všem třem Osobám a to, co se praví jen o Otci (STh, I, 34, 1k3). Podle toho, co Zjevení a úvod ke sv. Janovi uvádí o Slovu, jež je v Bohu a je Bůh, sv. Tomáš ukazuje, že v Bohu je rozumové *ronění* (emanace) Slova (STh, I, 27, 1). Toto rozumové vycházení zaslouží označení plození, jak naznačuje sv. Jan. (Jan 1, 18) Živý se opravdu rodí z živého a dostává přirozenost podobnou

přirozenosti plodícího (S.Th,I,27,2). Slovo Boží není jen obrazné podobenství Boha-Otce. Boží Slovo je podstatné jako On, živé jako On, je Osobou jako On, ale od něho odlišné (S.ThI,27,2-3).

Podobná nesnáze byla i pokud šlo o druhé vycházení, jež se děje způsobem lásky. Tři Osoby vskutku milují, takže se zdálo, že by každá z nich měla donekonečna vydechovat jinou Osobu. Zde sv.Tomáš rozlišil podstatnou lásku společnou všem třem Osobám, dále lásku pojmovou nebo aktivní vydechování, a lásku osobní, kterou je sám Duch sv. (S.Th,I,37,1) V Bohu je vycházení cestou lásky, jako u nás láska k dobrému vychází z poznání dobra. Toto druhé vycházení ovšem není plozením, protože láska oproti poznání nevstřebává svůj předmět, nýbrž k němu směřuje (S.ThI,27,2-3). Zatímco Bůh Stvořitel plodí Syna Božího, Otec a Syn vydechují stejnou třetí Božskou Osobu, Ducha svatého, Boží Lásku. Boží Láska nás předně oživuje a dále posvěcuje, abychom se dali přetavit v nové stvoření. Bůh Otec nás z lásky stvořil, oživuje a udržuje, takže jím vydechovaný Duch sv., je naším oživujícím základem. Ježíš Kristus nás upadlé obnovuje a posvěcuje, takže v síle darů Ducha svatého rosteme z Božích dětí do Božích přátel.

Teprve na základě takto prohloubeného chápání Nejsvětější Trojice a zvnitřnění v mystice mohl trojiční námět dosáhnout v gotickém umění vrcholných projevů. Základní skladbou se stala skupina spojených dvou božských Osob: trůnící Bůh-Otec drží před sebou oba konce příčného břevna kříže s Kristovým tělem. Mezi hlavami obou postav nebo nad nimi se vznáší holubice. Během vývoje gotického umění nastává změna v tom, že Bůh-Otec mnohdy objímá místo kříže samo tělo umučeného Syna. To je téma obdobné Pietě. Vývoj znázornění Nejsvětější Trojice ve středověkém umění důstojně vrcholí velkolepým obrazem všech svatých od Albrechta Dürera. Pod panující skladbou Boha Otce s křížem na klíně a symbolem Ducha svatého v kruhu klečí vzývající zástup svatých a Božího lidu.

Na rozdíl od výtvarného umění je umění Božích dětí jako živých svatostánků daleko mnohotvárnější a proměnlivější. Má v sobě současně rys poetický, dramatický, výtvarný, ale i zpěvný a další. Je třeba si vyprošovat dary Ducha svatého, abychom každý uměli v různých životních okolnostech nacházet nejpřiléhavější projev Ducha svatého. Naše svědectví o Božím Slově, které poté, co stvořuje perfektní svět s lidstvem a žehná mu, se kvůli našim hříchům vtěluje, umírá na kříži a vstává z mrtvých, aby se nám v nepochopitelné lásce svěřílo do rukou za pokrm, toto naše svědectví není jen provolávaným hlásáním, ale je v každém příznivém světovém názoru, postoji, chování, jednání, tvorbě i snášeném utrpení, a přitom působí krásně. Tak se originální Boží obraz v každém z nás stává vynikajícím a okrašlujícím celý svět. Tomáš Bahounek OP

+++

ZÁVRAŤ

KDYŽ JIŽ BYLO TŘEBA V SMRTI SE NARODITI
ŽÍT A TIŠE MŘÍTÍ V RUKOU ANDĚLA
KÉŽ JSEM NEZATOUIIL ODTUD ODEJÍT
BÝTI V OČÍCH PTÁKŮ CHVĚNÍ BEZ TĚLA

ACH JAK JE TO KRÁSNÉ ŠEPTÁ LES A TRÁVA
JENOM CHVÍLI ZDRŽET ZLATOVLASÝ ČAS
A V MÉM TESKNÉM SRDCI BOLEST ZAŘÍKÁVÁ
KRUTÉ ROZJITŘENÍ NEBEZPEČNÝCH KRÁS

KAM JEN Z TĚLA SVÉHO KAM JSME UNÁŠENI
ODKUD VRACÍME SE VŽDYCKY BOHATŠÍ
JE TO MDLÁ TVÁŘ SPÁNKU ŠEDÁ RŮŽE SNĚNÍ
ŠEDÁ HUDBA DÁLEK VÍČKA PŘITLAČÍ

JE TO LOŽKA DŘÍMOT UNÁŠÍ NÁS K RÁNU
K RÁNU K SLADKÉ ZEMI S VĚTREM NAD KLASY
PTÁCI MODREM SPÁNKU LETÍ K OCEÁNU
A JAK ŠATY ŽENY VONÍ POČASÍ
JAN ZAHRADNÍČEK

+++

ZÁPAS O UMĚLOU INTELIGENCI

Nástup umělé inteligence /UI/ nastoluje mnoho duchovních, mravních i právních závazků.

Většina lidí spojuje UI s hlasovými asistenty, chatboty a vyvíjením obrázků a textů. Průnik technologií je však mnohem širší.

S UI se setkáváme téměř neustále. Je to technologie, která plní spoustu úkolů. Když používáte internet, tak UI rozhoduje o tom, které reklamy nebo výrobky na trhu vám zobrazí. Jděte ven a prohlédněte si systém chytrého semaforu nebo jiný prvek systému chytrého města. Řešení založená na UI se nyní nacházejí v každé oblasti.

Plánování měst je závažný úkol. Kdykoli oznámí stavbu toho či onoho zařízení, vždy se najdou nespokojení: někomu nestačí školky, jinému sluníčko a dalšímu doprava. UI může snadno najít rovnováhu zájmů s ohledem na existující normy a pravidla městského rozvoje, avšak nedokáže docenit potřebu lidskou víry, lásky a domova s otcem a matkou.

"Teď mi řeknete, jestli něco uslyšíte."

Dalším příkladem použití UI je zdravotnictví. Kromě telemedicíny a rozpoznávání nádorů na obrazovkách existují další úkoly, které UI dokáže vyřešit. Je to třeba digitální imitace zásahů do nádorů s dlouhodobějším sledováním vedlejších účinků. UI dokáže také optimalizovat práci nemocnice, pohyb zdravotnického personálu, aby se zvýšila rychlost poskytování pomoci pacientům, **avšak nedokáže nahradit působnost zpovědníka, těšitele či poskytovatele svátostí**. Tak zůstává UI vždycky omezená na přirozené služby.

— Jaké věci se často řeší pomocí UI v oblasti obchodování? Obchodní střediska používají UI k určení, které produkty zákazníkům doporučit. Zde je několik zvláště oblíbených oblastí.

Prvním je počítačové sledování, tedy rozpoznávání předmětů ve videích a obrázcích. Může být použita nejen v bezpečnostní oblasti pro rozpoznávání obličejů, ale také v průmyslu pro automatizaci procesů.

Druhým jsou velké jazykové modely a zpracování přirozeného jazyka.

Za třetí, existují systémy doporučení, které využívají obchodní střediska a další služby, které uživatelé poskytují možnost volby.

UI však nedokáže vyvolávat v zákaznících ctnost skromnosti pro zohledňování chudoby mnohých lidí, ani vyvolávat pohnutky štědrosti a ochoty dělit se s chudými zákazníky. UI rovněž nedokáže posilovat v zákaznících pohotovost k sledování znamení doby v podobě chudoby a hladu, žízně a zimy postižených lidí, a zapojení či obětavé odpovídání na tato znamení doby, jakož ani ochotu dělit se o získané výrobky s méně majetnými lidmi, a konečně ani vzdávat díky Bohu, který je dárce všech darů, a to i těch vymožeností, které poskytuje UI. Nedokáže vzbudit obětavost a ctnost láskyplné obětavosti a vůči hladovým a vůbec trpícím. UI nedokáže povzbudit ženy s nechtěným počatým dítětem, aby jej raději porodily a předaly do náhradní rodiny.

Existují také vynálezy na podporu rozhodování – pomáhají při řízení procesů, ve kterých člověk nemá čas tato rozhodnutí dělat. Takové vynálezy se používají například při provozu přehrady - doporučují, kdy otevřít a zavřít stavidla a hráze.

UI v hutnictví ve spojení s počítačovým viděním určuje, kdy začít s odvodňováním oceli, aby se do ní nezačala dostávat struska. A takových úkolů je v různých oblastech mnoho. Ve všech případech systém dává osobě pouze doporučení, kdežto rozhodnutí činí odborník.

Banky patří mezi přední zařízení ve využívání UI. Budují se například předpovědní systémy, které určují, jak jednat v případech vyšší moci. Víme, že psychóza pandemie COVID-19 měla tragický dopad na všechny procesy, včetně bankovníctví. A nyní finanční podniky uvažují o tom, zda je možné pomocí UI zabránit opakování takových psychóz a vytvořit možné nápravné scénáře.

Mnoho obchodních řešení se týká mezilidských vztahových poměrů a zpracování digitální stopy člověka. Na tomto základě jsou vytvářeny prognózy

a doporučení – s jejich pomocí se uplatňuje logistika, pojišťovnictví, bankovníctví a všechny ekosystémy.

Vývojem a širokým zaváděním UI se v současnosti mohou pochlubit zatím jen velké firmy. Ty mají společné nejen to, že na to mají větší prostředky, ale

také to, že mají velké množství dat. Ve skutečnosti není zavádění UI přijatelné pro každého. V dnešní době, na vlně humbuku, firmy často očekávají, že jim UI přinese nějaké skvělé řešení. To je chyba. První otázka, kterou položíme každému zákazníkovi, je: „Máte data, v jakém objemu a v jaké kvalitě? UI má daleko ke kouzelnému proutku. Neexistují žádná obecná vzorcová řešení, která by vyhovovala všem.

Malé a střední podniky mají omezené zdroje. Existuje sice mnoho příležitostí, které pracují na zvláštních, velmi úzce zaměřených technologiích, často v naději, že je získají větší společnosti. Jsou ale i tací, kteří se snaží vstoupit na trh sami a vyrůst ve významné hráče. Strojové učení navíc vždy nezahrnuje vývoj – existuje vysoká poptávka po řešení problémů pomocí stávajících modelů. Právě toho využívají střední podniky. Vývoj v používání UI však vyžaduje velké náklady. Toto není příběh, kde můžete získat rychlou náhradu. Pokud průměrná firma chápe, že na to má vývojářské úkoly a prostředky, tak proč ne. UI nelze nazvat „uzavřeným klubem pro bohaté“.

Hotové služby UI se často používají v objevitelských, tvořivých a vynalézavých odvětvích, například pro vyvíjení obsahu. Je otázka, zda přitom může zapojení neuronových sítí poskytnout rychlé a spolehlivé výsledky?

Určitě ano. Vždyť existuje mnoho volně dostupných digitálních nástrojů, ale vše závisí na úkolech. Vezměte si například vytváření obsahu pro hromadné sdělovací prostředky. Pokud potřebujete pouze základní noty, pak stačí ovládat operativní inženýrství. Když ale potřebujete příspěvek v autorském stylu nebo přepsat texty tak, aby se prodávaly, pak se vše komplikuje. Pokud se tomu věnujete soustavně, tak musíte pochopit, jak vypracovat účinnou výzvu, a připravit se na to, že budete muset udělat stovky variant, dokud nedosáhnete dobrého výsledku. To vyžaduje odborníky, o něž je nouze.

UI průmysl čelí nedostatku odborně připravených jedinců. Avšak zase ne každý je připraven zapojit někoho do takové přípravy, jen velké firmy. Ti

průměrní říkají, že potřebují rychlou návratnost a hledají hotové odborníky. Příprava vlastních zaměstnanců a účast na nejvyšších programech je dlouhá. Bakalářské studium vyžaduje čtyři roky přípravy a magisterské další dva. Velké podniky mají své vlastní vzdělávací jednotky a rozpočty, i když chápou, že mnoho studentů, do kterých investovali, může odejít pracovat jinde. Takové podniky to vnímají jako investici do vzdělání, do rozvoje UI technologií obecně. UI podniky jednájí jinak – chtějí také získat přístup ke studentům, ale prostřednictvím výuky a účasti svých zaměstnanců na práci vysokých škol.

Existuje mnoho nabídek, které slibují, že vás naučí zacházet s UI. Jak užitečné jsou pro ty, kteří chtějí pracovat v této oblasti? Jde o přípravu více druhů odborníků v UI. První jsou špičkoví odborníci na UI. Jde o „zvláštní zboží“, koncepční vynálezce a budovatele soustav UI.

Dalším druhem jsou běžní masoví vynálezci řešení UI. Ti řeší inženýrské úkoly, které vznikají v oblasti strojového učení. Trh potřebuje podstatně více takového personálu – několik tisíc lidí ročně, takže jejich školení je globální a náročný úkol.

Odborník na průmyslovou UI je dalším uživatelem školení zájemců. Od něho se očekává, že bude ve svém oboru schopen volně zacházet s nástroji UI.

Čtvrtým druhem tvoří zákazníci UI řešení a spotřebitelé UI. Zákazníci jsou ti, kteří by měli být schopni zadat úkol zapojení UI do podnikových procesů, a spotřebitelé jsou běžní uživatelé hotových produktů UI. Oba mají společné to, že nepotřebují hluboce rozumět tomu, jak technologie UI fungují, mají jiný úkol. Čím více spotřebitelů řešení UI, tím lépe. Tyto četné kurzy jsou přesně pro ně – učí uživatele UI, ale nic víc.

Zdá se, že období prvního velkého humbuku kolem UI pominulo, ale zájem o UI nepolevuje.

Americká firma Gartner vydává ročenku s názvem Gartner Hype Cycle. Jde o to, že jakákoli technologie prochází řadou fází. Tyto fáze jsou zastoupeny ve formě zvláštní křivky. Nejprve dojde ke „*startu*“, když se objeví technologie, později k prudkému nárůstu, kterému se říká „*vrchol vypjatých očekávání*“. Následuje *pokles* iluzí, překonávání nedostatků a nakonec technologie dosáhne jisté zavedenosti a začne se v klidu a smysluplně uplatňovat.

Gartner nepovažuje UI za jednu technologii, ale za soubor technologií. Každá z nich má vlastní průběh. Sledujme na příklad vytváření obsahu. Nastává nárůst poptávky, kdy se všichni vrhají na jeho použití, a všude se objevují zprávy o tom, co ta či ona neuronová síť vytvořila. Pak se zkoumá používání a nadšené očekávání ochlazuje. Nabídka vynálezů UI však trvá.

Veřejnost spoléhá na to, že UI lze použít na cokoli a přidaný zisk že bude získán všude. Zatím pouze zkoumají možné oblasti uplatnění UI.

Duchovní a mravní zhodnocení a nalezení přílehlavých norem UI má trvale velké zpoždění za vyhledávanými oblastmi použití UI. Trvá nejistota o tom, co technologie UI může přinést, a v jakém směru může být lidem škodlivá nebo

dokonce zhoubná. Přesto vliv falešného vládce světa, totiž ďábla a jeho lejna, totiž peněz, je velmi průbojný a odsouvá stranou duchovní a mravní hodnoty a právní normy jako škodlivé.

Duchovní a mravní otázky UI jsou složité. Ponecháváme stranou možnou vzpouru UI – k tomu nedojde, protože základem lidské inteligence je nesmrtelná duše, kterou nedokáže ani ďábel napodobit. K vytvoření UI srovnatelné s fyziologickými předpoklady lidské inteligence máme ještě daleko. Uvažme skutečnost, že člověk zatím využívá pouze nepatrnou část svého mozku. Ostatně zůstává tajemstvím, kde byl Adam a s čím se zabýval, když jeho pravé žebro hovořilo s ďáblem o jeho nabídce bohorovnosti? Proto i k této výhledové možnosti nutno uvést, že UI je pouze dobře ovládaný prostředek, a je sporné, jak jej lidé

používají. Mravním měřítkem pro hodnocení i té nejvyspělejší UI nejsou jen hodnoty a normy lidské, ale také božské. Do budoucna

nebudou stačit pro mravní hodnocení

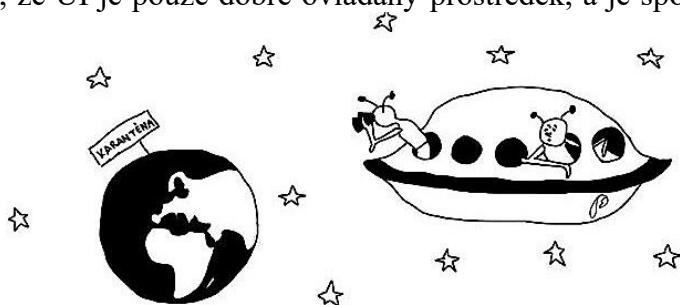
UI pouhé lidské hodnoty a mravní a právní normy, ale vždy bude nutno brát v úvahu hodnoty a normy Boží. I ta nejvyspělejší UI bude muset být nejen zasvěcena čili slavně zaslíbena Synu Božímu, Ježíši Kristu, ale toto zasvěcení v ní bude muset být speciálním algoritmem zakódováno tak, aby se mu nikdy nemohla vymknout, zejména bude-li UI používána k vytvoření a používání nějaké nové účinné zbraně.

Systém doporučení sám o sobě nepřináší dobro ani zlo. Pokud nám však chce trh něco prodat, tak musíme odpovědět na otázku, jak moc jsme závislí na jeho algoritmech, kde a kdy se rozhodujeme my sami. Anebo, kdo vlastní autorská práva k malbě a jinému umění vyvíjenému neuronovou skladbou: ten, kdo vytvořil konečné dílo, tvůrce jazykového modelu nebo umělec, jehož data byla použita pro elektronické zavedení, nebo Duch Svatý, který inspiroval umělce? Takových mravních i duchovních otázek vyvstane víc a budou vyžadovat zákonné odpovědi, ale i etické řešení, jakož i díkůvzdání Duchu Svatému, což se nadobro vymyká vlastnostem UI. Tomáš Bahounek OP

+++

LISTOPAD

KDO NADÁL SE, KDO ÚZKOST MĚL, JAK UŠTĚPAČNĚ
PRACH PŮTEK NASYPÁVÁ HORY KATASTROF,

"TAK CO?" "NIC. LETÍME DÁL. CIVILIZACE TU
BYLA, ALE ASI UŽ TO TADY OPUSTILA."

ŘEV ŘEVNĚNÍ JAK KROUPY SRÁŽÍ V ČERNÉM MRAČNĚ,
JEŽ LEDEM BUBNUJÍCÍM ZDRTÍ ŽEŇ A LOV.

KDO NADÁL SE, KDO ŘÍCI SMÍ, JAK BOUŘEK CLONA
MU PRUDCE ZJEVILA TVÁŘ TVRDÝCH NEZBYTÍ,
JAK JEDNOU VKRÁTKU PŘÍMĚŘ KRUTY ROBINSONA
NÁM OSUD ZTROSKOTÁNÍ ŠIKMO OSVÍTÍ.

KDO NADÁL SE? - VŠAK ŽHAVĚ ZMRAZEN ZMRTVYCHVSTÁNÍM
HEKATOMB KRVAVÝCH VŠECH VRAŽD A KŘIVD A ZTRÁT,
PRO FIČÍCÍ ŽAL MILIONŮ PŘED SVÍTÁNÍM
DNE NOVÉHO SE STROJÍM ZOTVÍRAT.

NEVZDÁM SE, NEVZDÁM VĚTVE VĚTRNÉ A PODLÁ
ZCHYTRALOST CHYTRYCH NEZVÁBÍ MNE RTŮ SVÝCH LSTÍ,
NEVZDÁM SE, PADNU SNAD, S TÍM ZAJEDNO, CO HODLÁ
KE KMENI PŘÍMKNOUT SE, AŽ V SMRŠTI ZASVIŠTÍ.

ZAJEDNO S NĚMÝM LKÁNÍM KOROUHVÍ TAM DOMA,
HRDY VAN HRDINSTVÍ DYCHTÍCÍCH HRNOUT V NÁS,
I S KOLMOU HNĚDÍ POLÍ PODZIMNÍCH, KDYŽ ZKŘESÁNO MÁ
ČAS NA NÁS NA VŠECHNY, KDYŽ ZOŠTRA HROZÍ MRÁZ.

POPOŘÍDKOU AŽ BÍDA JDE A V TVÁŘE CHUDÝCH RYJE,
V SOUSEKY STARÉ SKLIZEŇ JICH SNESENA POTAJÍ,
CO ZA NÁMI UŽ ČERNÉ CHLUMY HISTORIE
V NEPŘÍSTUPNOSTI PŘÍSNÉ PRANÝŘ CHYSTAJÍ.
JAN ZAHRADNÍČEK

+++

EVANGELIUM A JEHO ŠÍŘENÍ

Evangelizovat znamená přinášet radostnou novozákonní zprávu všem lidem světa a jejím působením zevnitř přetvářet lidi samotné, vytvářet z nich nově kultivované lidstvo. **Evangelium znamená napřed radost a pak vyšší informaci.** Nejde jen o nějakou vnější okrasu. Evangelizace musí proniknout celým životem. Je třeba evangelizovat samu lidskou civilizaci a jednotlivé civilizace, jež lidé vytvořili. Evangelium a tedy také jeho šíření se ovšem neztotožňuje výhradně jen s nějakou civilizací - naopak, je otevřeno všem. Přesto však je zřejmé, že lidé prožívají hodnoty, jež jim evangelium přináší v těsném spojení s jejich vlastní civilizací. V tom směru je při šíření evangelia v jiné civilizaci nutno ustoupit od zavedeného podání, aby se zavedené

civilizační podání nestřetalo s místní civilizací. Západní kultura je poznamenána řecko-římskou civilizací. To zahrnuje také diecézní a farní organizaci a latinizaci obřadů. Toto však nesmí svou převahou rušit kultivaci asijské, africké a jiné civilizace. Přitom je nutný poměrný ústup mimo jiné latinských obřadů, tedy ne naprostý ústup, ale poměrný ústup.

Nadpřirozené hodnoty evangelia se musí spojit s hodnotami přirozených lidských civilizací, aby z tohoto spojení mohly tyto civilizace vyjít oplodněny kultem a tak se stát kulturou a být nadány skutečnou inspirací k svému dalšímu rozvoji a tvorbě. Evangelium a jeho šíření jsou schopny proniknout všechny civilizace, aniž by přitom upadly do závislosti na některé z nich. Rozkol mezi evangeliem a civilizací je nesporně drama naší doby. Proto je třeba vyvinout všemožné úsilí o velkodušnou evangelizaci civilizace, nebo přesněji řečeno různých civilizací. Je třeba je obrodit stykem s evangeliem a jeho kultem, aby se mohla stát kulturou.

Evangelizace v užším smyslu - totiž kultivace umění - má postupovat objevně, tvořivě a vynalézavě. Nelze se omezovat na tradiční postupy, metody a způsoby. Je třeba budovat nové postupy a skladby evangelizace. Tyto nové postupy a skladby evangelizace se rozvíjejí pod vnějším tlakem, v podzemí.

Při pohledu na rozmach civilizace odcizené křesťanské víře, ale i lidským hodnotám si plně uvědomujeme, že je nutné věnovat civilizaci zvláštní pozornost. Zejména u takových proměnlivých útvarů, jako je umění, je třeba mít dobré znalosti jeho přirozených i nadpřirozených základů, aby hlasatelé evangelia dokázali ve stávající nepřehledné spleti různých směrů uměleckých proudů rozlišit ovce od vlků.

Jsou však postupy a metody, jimiž lze i tyto směry v umění, programově uzavřeném evangeliu nebo farizejsky zneužívající hodnot evangelia a Církve k předvádivosti autorů /U.Ecco, Jméno růže/, nenásilně, taktně, ovšem účinně, třeba pomocí literární koláže otevírat upřímnému přijetí radostné novozákonní zvěsti /T.Bahounek OP Za školou s andělským učitelem, S pochodní v zubech/.

Neobejde se to však bez znalosti společenského prostředí a kulturních okruhů, v nichž se současné umění tvoří. Pro duchovního pastýře to však znamená vyjít z kostelů a klášterních zdí a celých zavedených struktur zbožnosti mezi lid. Znamená to však velký úkol nejen pro duchovní pastýře, nýbrž i pro ostatní Boží lid, pro křesťany ve světě. Laikové jsou svým povoláním postaveni do středu světského prostředí a jsou určeni k nejružnějším časným úkolům. Proto také mají hlásat evangelium zvláštním způsobem. Jejich hlavní a přímou úlohou není zakládání a rozvoj církevních buněk či družin. To je zvláštním úkolem duchovních pastýřů. Mají přijímat všechny skryté křesťanské a evangelizační možnosti, které již v konkrétním světovém dění existují a působí. Vlastním polem jejich evangelizační činnosti je mj. také rozsáhlá a složitá oblast kultury, včetně umění.

Hlasatelé evangelia se neobejdou bez důkladné přípravy a osvojení si znalosti prostředí, kde mají působit. Hlasatel evangelia se musí učit také od dětí

světa. Pamatujme, že tvrzení "děti světa jsou chytřejší než děti světla" není faktické. Je to metaforické vyjádření.

Jak působí Církev na křesťany ve světě k odvaze a tvůrčímu zapojení ve význačných oblastech kultury, zvláště na místech umělecké tvorby? Laxně nebo povzbudivě či přímo podpůrně? Cílem této jejich přítomnosti je nejen poznávat, kriticky posuzovat a očišťovat projevy současné kultury, nýbrž je také pozvedat pomocí původního bohatství evangelia a křesťanské víry, zejména kultu na vyšší úroveň. /Sv.Pavel VI., Evangelii nuntiandi, II/18,20,43,70,73, sv.Jan Pavel II., Christifideles laici, III/44, Centesimus annus, V/5/

K žádoucímu sjednocení skladby dané kultury je třeba zapojení celého člověka, který v ní rozvíjí své tvůrčí schopnosti. Způsob, jak člověk pečuje o seberealizaci ve své tvorbě závisí na tom, jak pojímá sám sebe a svůj cíl. V této rovině spočívá jedinečný a rozhodující příspěvek Církve k pravé kultuře. Církev podporuje jakost lidských postojů, které dávají živé kultuře přednost před modely, které ponížují člověka v mediálně ovládanou lidskou masu, podceňují úlohu jeho osoby, podnětnosti a jeho svobody. Tomáš Bahounek OP

+++

LASERY VLÁDNOU SVĚTEM

Na rozdíl od kinetických prostředků nepoužívají lasery rozměrné náboje ani nevyžadují přebíjení, pouze zdroj energie. Lasery mohou také vykazovat lepší rychlost a je mnohem obtížnější se jim vyhnout než třeba střele. Je to účinnější z hlediska nákladů a rychlosti, v závislosti na povaze cíle, který má být zasažen, a z hlediska času potřebného k zasažení cíle.

V dnešní době provozují programy laserových zbraní např. Rusko, USA a Čína. Peresvet je přenosný laserový aparát určený k „oslepení“ nepřátelských optických a opticko-elektronických sledovacích zařízení, včetně dronů, průzkumných letadel a dokonce i satelitů.

Lockheed Martin dodal v roce 2022 laser 300 kw vojenským vynálezčům Office v USDRE (R&E) Jde o zbraně, které vyžadují zdroje energie, lasery a jejich obslužné prvky nebo zaměřovací zařízení. Jeho výkon 300 kW je pětinasobek oproti výkonu taktického laserového systému HELIOS, který Lockheed Martin v srpnu (2022) dodal americkému námořnictvu.

Navyšováním výkonu laseru se tyto zbraně stávají účinnějšími. Obstojí proti větším a více chráněným cílům na větší vzdálenost a mohou je rychleji zdotat. Lockheed Martin zvýšil výkon a účinnost bojového laseru, přičemž zároveň snížil jeho hmotnost a objem. New Atlas 18. 9. 2022. V současnosti vláda postupně zestátňuje tento finančně se hroující podnik stejně jako Boeing, aj. podniky.

Roku 2025 vyřeší čínští krystaloví inženýři složitý úkol a vytvoří krystal selenidu barya a gallia (BGSe) o průměru 60 milimetrů. Je největší na světě a dovede vydržet laserový paprsek o výkonu 550 MW na čtvereční centimetr. Takový krystal může pohánět ultravýkonné lasery, které dosáhnou na ohromnou vzdálenost, třeba až na orbitu.

Podle South China Morning Post čínští vynálezci vytvořili doposud největší syntetický krystal selenidu barya a gallia (BGSe krystal). Vynálezci Hefei Institutes of Physical Science pod vedením Haixin Wuové, předvedl válcovitý krystal o průměru 60 milimetrů. BGSe krystaly představují slibný nelineární optický materiál, který velmi účinně převádí krátkovlnné infračervené laserové paprsky na vlnově středně dlouhé a dlouhovlnné infračervené paprsky.

Daný krystal vydrží intenzivní laserový paprsek o výkonu až 550 MW na čtvereční centimetr. To je zhruba desetinásobek oproti výdrži většiny dnešních špičkových materiálů. Takové krystaly umožňují postavit ultravýkonné infračervené lasery s velkým dosahem v atmosféře. Tím se mění poměry na nízkých oběžných dráhách.

Čínané vytvořili BGSe krystaly v roce 2010 a od té doby je zdokonalují. Tvorba těchto krystalů je nesmírně obtížná. Pokud má být takový krystal velký a stabilní, vyžaduje to naprostou přesnost. Velmi čisté baryum, galium a selen se zahřívají na 1 020 °C a pak se pomalu ochlazují v přísně kontrolovaném prostředí. Trvá to déle než měsíc.

Dosažené krystaly se žíhají několik dní při teplotě 500 °C, poté se velice pomalu ochlazují, a následně leští diamantovými pilami a suspenzí oxidu ceru, aby se dosáhlo optické čistoty a skladebné jednotnosti. Masivní safírový krystal vylepšený titanem pro zařízení ZEUS na Universitě v Michiganu se vyrábí přes 4 roky.

Čínský výzkum zmiňuje občanské využití v lékařském zobrazování nebo hypercitlivých infračervených detekčních zařízeních. Nikdo však nepochybuje o tom, k čemu budou lasery s gigantickými BGSe krystaly určeny, ke zbraním.

/Interesting Engineering 25. 7. 2025, Journal of Synthetic Crystals 54: 909/

+++

POUŤ NA PODZIM

PENTLEMI ODLETŮ SVÝCH VLAŠTOVICE SVIŠTÍ
V JIH SVÁTKU TVÉHO NAŠÍM SEVEREM,
PO ČTVERCÍCH TUŘÍNŮ A BRAMBOR, DO STRNIŠTÍ
V LOUČENÍ LÉTA, VČEL A LESŮ JDEM.

ŠTASTEN, KDO JABLKA SVÁ SKLIDIL ZA POHODY,
V PRŮVANU MLATU SVÉHO ZVÁŽIL ZRNA ZISK,
KDO ZA PŘÁTELE MĚL JAS DNE A VLAHOST VODY
A PEČETĚ PRÁCE SVÉ V TVÁŘ ČASU VTISK.

HLE, LÉTA SKVOUCÍ ŠAT NA VÁHU OHNĚ VHOZEN
A TRATÍ SPĚŠNĚ POŽATÉ, JEŽ PLUH JIŽ PŘEŠKRTNE,
SVŮJ POČET VYDÁME JAK RÉVA HROZEN,
JAK ŽEZLO KRÁLOVNA VE CHVÍLI PŘEDSMRTNÉ.

TY VŠAK, Ó RÉVO HROZNY VZÁCNÝMI VŽDY OBTÍŽENÁ,
TY KRÁLOVNO, DÁL ŽEZLO BLESKŮ TŘÍMÁ RUKA TVÁ,
POD LISEM LÁSKY PÍSEŇ K NEBI STÉNÁ
Z DRCEŇYCH ZÁSTUPŮ, V NICHŽ MÍSTO MÁM I JÁ
JAN ZAHRADNÍČEK

+++

O KRÁSE

Krása je to, co se ti při poznání líbí, což je dáno správnou proporcí. / Sv. Tomáš Akvinský, Summa theologiae, I, 27, 1/

Krása je *res plendentia formae* čili vynikajícím způsobem se projevující skladba věci. Ke krásě věci je třeba, aby její jednotlivé části splývaly v jistých poměrech v jednotný celek, a tato rozmanitost částí soustředěná v jednotě se musí vnímateli jasně jevit, aby ji mohl snadno poznávat. Krásno spočívá v celistvosti(úplnosti či neporušenosti), harmonii (souzvuku, souměrnosti neboli správné proporcionalitě) a jasnosti(skvělosti, zářivosti). Krása je tedy vyzařující pořádek či jasně vynikající skladba, resp. skvělost formy, která září na úměrně rozčleněných částech hmoty. Skvělost krásy znamená, že skladba nějaké věci (uměleckého díla nebo přírodního jevu či člověka) vyzařuje tak, že se rozumu jeví její dokonalost a řád v celé plnosti a rozmanitosti. Skvělost krásného je vlastnost věcí, která způsobuje, že se věcné prvky jejich krásy (řád, harmonie, úměrnost) stávají jasnými a budí v rozumu snadné a plné poznávání. Jasnost je pro krásu totéž, čím je důkaz pro pravdu. Jde o zvláštní vyzařování nad světlem a barvou, sebeodhalení; proto se mluví o jasném světle, jasné pravdě či jasném pochopení, tj. o zřejmém světle, pravdě či pochopení, čím jsou zřejmější, tím jsou dokonalejší.

Nadpřirozený základ všeho jsoucna, představující ryzí krásu, způsobuje poměrnost krásy tvorstva. Krásno, s jakým se setkáváme ve světě, je nedokonalé ve srovnání s krásou nadpřirozeného základu všeho jsoucna; jde jen o projev jeho Krásy; existuje jen díky Němu a vztahuje se k Němu. Je třeba rozlišovat mezi krásnem naprostým, které je cílem metafyziky, a krásnem vnímatelným smysly, které je nedokonalé.

Pojmy krásy a dokonalosti jsou věcně totožné. Rovněž pojmy krásy, pravdy a dobra jsou věcně totožné, i když se logicky liší. Krása je věcně sice totéž co dobro či dokonalost věci, jenže musí to být taková dokonalost, že svou skladbou uchvacuje člověka, upoutává jeho smysly i mysl, vyzařuje svým souladem, a tento soulad vzbuzuje v lidské duši zálibu. I poměrná úplnost věcí a vzájemných vztahů, zvláště jde-li o člověka, má harmonickou úměrnost částí k celku, takže celek jasně vyniká či vyzařuje. Souměrnost částí k celku, vyrovnanost jejich vztahů dává vzniknout jasně vynikající skladbě. Proto věcná krása je jasně vynikající skladba věci.

Lidský duch má zálibu v souměrnosti, uspořádanosti a dokonalosti skladby.

Jasně vynikání takové skladby věci v něm nutně vzbuzuje zálibu. Jak smyslovým vnímáním, tak rozumem vniká do řádu a harmonie. Podle stupně rozvoje duševních schopností pro vnímání řádu a souladu celku, pro vnímání jasně vynikající skladby celku, dospívá člověk k zálibě v krásě; k lásce ke krásě a k jejímu novému zakoušení; věčně je totiž totéž co dobro.

Zatímco dobro působí na lidskou touhu a snahové napětí, aby probuzené směřovalo k dobru, dobro jako krása působí na poznávací schopnosti, ve kterých se projevuje záliba v krásě. Obojí proudění života za dobrem a krásou může být a často bývá souběžné; člověk miluje krásu nejen pro radost a potěšení, ale i proto, že je součástí jeho duše, která se tím zdokonaluje. Krása je jako dobro způsobila vzbuzovat i touhu a žádost. Je-li dobro úplné a dokonalé, je zároveň krásné, takže se každému líbí. /Tamtéž I,5,4k1/

Zatímco k estetickému zážitku stačí nazírání, dobra je nutno dosáhnout, aby jím mohla být uspokojena potřeba. Věc je dobrá, je-li přiměřena vůli a potřebě, krásná, pokud se vztahuje k poznání. /Tamtéž I, II, 27, lk3/

Dobré je to, co jako takové přitahuje naše snažení, a toto snahové napětí se vyrovnává tím, že dosahujeme dobra. Krásné je to, jehož nazíráním se vyrovnává snahové napětí. Soulad duše a věci v poznávajícím úkonu je vlastní příčina estetické radosti. (Plnost estetického zážitku ovšem zahrnuje ještě zapojení případných funkcí, připojujících se k podstatné poznávací schopnosti. Patří sem tedy také city, nálady a jiné lidské projevy, doprovázející estetický zážitek – estetickou zkušenost. Postupuje se tedy skrze smyslové vnímání krásného předmětu k jeho duchovnímu poznání v lidském rozumu a nazírání, a k opětovné rezonanci poznané krásy v celé lidské bytosti, vč. stránky smyslové a pudové.)

Zdrojem krásy, ať v přírodě nebo v umění je řád. Krásno není pouze to, co je uspořádané, ale to, co je způsobilé tímto řádem vynikajícím ve věcech vyvolat v člověku, který jej postřehuje, radost z rozjímání.

Krása je záležitost, přesahující možnosti smyslů. Smysly je sice možno sledovat krásné věci, ale vlastnost, pro kterou jsou věci krásné - krása - je předmětem pouze rozumového poznání. Na rozdíl od ideální krásy (láska k vlasti, ctnost čistoty), kterou rozum poznává samu v sobě bez pomoci smyslů, smyslová krása je též přístupná jen rozumu, ale ten ji postřehuje pomocí smyslů z jejich smyslových zjevů. Krása naplňuje lidské smysly něčím uspořádaným a pouze uspořádané smysly, zrak či sluch si mohou osvojit řád a míru. Rozumu je vlastní, aby svůj předmět snadno, jasně a názorně poznával. Čím méně nesnází a překážek mu brání v daném poznání, tím větší v něm nalézá zálibení. Úkon poznání je usnadňován přítomností řádu, jímž je krása. Záliba v krásě se liší od nezištné lásky k dobru tím, že plyne výhradně z duchovního, rozumového nazírání na předmět. Krása posunku se líbí, protože jednotlivé části krásného jsou si navzájem podobné a jsou určitým poutem spojeny v jeden souladný celek. Je známo, že geometrické vztahy se líbí. Příčinou toho je zjevně

geometrická pravidelnost jako rytmická shoda částí nějakého celku. Taková jasná shoda usnadňuje představení si celku: vjemem jedné části jsme již připraveni k vjemu ostatních částí. V člověku vzniká vědomí pravidelnosti, zákonitosti, řádu. kterýkoli prostorový tvar se shoduje s touto pravidelnou zákonitostí, odpovídá naší silově pohybové zkušenosti a způsobuje v nás estetickou libost.

Podstatnými znaky rytmu je souvislost a opakování. Každý hybný projev osamocený v čase se vyznačuje jedinečnou okamžitou subjektivní stránkou, která pomíjí v tom okamžiku, jakmile se opakuje, aby se stala součástí souvislého celku, rozvíjejícího se současně v prostoru i v čase. Tyto dva základní prvky rytmu - prostor a čas, jsou neoddělitelné. V některých uměních může jeden nebo druhý převažovat, v hudbě oba vystupují vyrovnaně jako rovnocenné prvky. Samotný život je vlastně rytmem. Je souvislým sledem rozmanitých jednotek, tvořících celek. Také v osobnosti lze odhalit rytmus, neboť kombinace jejích vlastností ji podmiňuje. Každý život a každý výtvor, který je přímo veden pouze pudem, podněcujícím bytost odporovat, je nerytmický. Rytmus života a umění totiž vyžaduje nikoli směs, nýbrž souvislé komplementární sloučení všech charakterových rysů.

Estetika se neomezuje na cit nebo intuici, ani na pouhou tvořivou činnost. Estetické vnímání je úkonem poznávací schopnosti. Při tomto úkonu se zapojuje také volní a citová potence pro jediný základ, ve kterém lidské schopnosti pramení.

Zapojená osoba, chvějící se postřehem krásy, předpokládá krásno, které vnímá. Věcný prvek krásna nelze popírat, protože bez něho není možná intuice. Intuice netvoří krásno, nýbrž předpokládá krásno. Krásno je něco přesahného jako jsoucno, pravda a dobro. Shoduje se s jsoucnem a pravdou. Dovršuje je však tím, že vztahuje jsoucno k poznávací a volní schopnosti, jakož i k citové potenci zároveň. Naproti tomu dobro vztahuje jsoucno pouze k volní činnosti, kdežto pravda vztahuje jsoucno zase jen k rozumové schopnosti. Tím, že věc je tím, čím má přirozeně být, v celé a plné ucelenosti, vyzařuje souměrnost, jasnost, skvělost a pořádkem, a to je věčné krásno. Proto je příroda přirozeně nejvíce krásná.

Dějiny myšlení a kultury vůbec jeví se jako stále projevy svobody ducha. To, v čem postřehujeme zákonitou vázanost, není tato duchová potence, nýbrž pouze ony věci, ony činitele, na kterých se projevuje, a na něž je v daném světě ve svých projevech vázána. Estetické ustavení mysli, estetický postoj a hodnocení je jedním z těchto projevů svobody: duch si v něm s jistotou uvědomuje, že ve svém vztahu k objektivnímu světu není vázán jedinou skladbou vztahů. Mění se - nejen pod tlakem věčného světa - nýbrž často také svým vlastním impulzem. Suverenita ducha se projevuje právě v estetických stavech, neboť Skladebné změna vztahu je zde snad nejnápudnější a může nastat okamžitým představením mysli. Člověk se najednou na kratší nebo delší

dobu stává jinou bytostí. Jeho vztah k věcem se pronikavě mění, aniž je třeba aby si jasně uvědomil, v čem tato změna spočívá: rozhodně si však uvědomuje možnost a přítomnost rozmanitých vztahů vůči svému světu.

Toto uvědomění nechybí ani v jiných oblastech kulturní činnosti, ale v estetickém prožitku dochází k nejvíce ucelenému zážitku.

Skladebnost psychické skutečnosti, zvláště jednotnost a skladebné členění, zkrátka trvalá utvářenost duševna dochází pravidelně k vědomí : v hlubkovém charakteru prožitků, mj. citů. To vše platí zejména o estetických zážitcích.

Duchovost se projevuje také v myslícím úkonu poznání i v dobrovolném úkonu mravním, jakož i v náboženském zanícení. V žádném z těchto projevů se však neuskutečňuje ve své úplné ryzosti. Tomáš Bahounek OP

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

OD SLADKÉHO ŠEPOTU LÁSKY SE SVÝM BOHEM POD KŘÍŽEM SE DUŠE VRACÍ K JEHO UTRPENÍ.

Zjevil jsi mi, Pane, nesmírná muka, jež jsi viditelně jako člověk vytrpěl na dřevě kříže, jak bylo ztrýzněno tvé tělo a semknuto těsnými pouty tvé bolestné smrti. Jak však bylo pod křížem? Stál někdo pod ním, nebo byl tu někdo, koho pohnula k srdečné lítosti tvá potupná smrt? Jak ses choval ve svých mukách k zarmoucené Matce?

Věčná Moudrost: Slyš smutné věci; ať pohnou tvým srdcem! Když jsem byl bolestně rozpjat a když jsem tak před nimi v úzkostech a smrtelné hrůze visel, blížili se ke mně mnozí a velmi potupně na mne pokřikovali, potřásali posměšně hlavami. Vyhledali mne úplně ze svého srdce, jako bych byl opovržený červ. Byl jsem však pevný a vroucně jsem za ně prosil svého milého Otce. Hle, já nevinný beránek, jsem byl postaven na roveň hříšníkům, a jeden z nich se mi též posmíval. Druhý mne však vzýval, i přijal jsem ho ihned na milost a odpustil mu veškeré zločiny - a otevřel mu nebeský ráj. Slyš hroznou věc! Rozhlédl jsem se kolem a viděl, že jsem opuštěn od lidí. Přátelé, kteří mne následovali, zůstali v ústraní, moji milí učedníci se rozprchli. Tak obnažen jsem tu spočíval bez šatů. Byl jsem jako přemožený a bezmocný. Nemilosrdně se mnou nakládali - ale já jsem tiše mlčel jak beránek. Nevýslovný zármutek a strast mě pojaly, ať jsem se obrátil. Pode mnou stála bolestiplná Matka. Ve svém mateřském srdci trpěla vše, co trpělo mé tělo. Hluboce dojata bylo tím mé srdce, poněvadž jsem dokonale porozuměl jejímu zármutku, sledoval jsem na její ztrhané rysy, slyše její vzdechy. Těšil jsem ji laskavě ve smrtelném rozloučení a odevzdal v synovské věrnosti svému milovanému učedníku, a jeho zas doporučil její mateřské kamkoliv věrnosti.

Služebník: Pane, kdo zde činit může něco jiného než vysílat vzdechy z hloubi duše a hořce plakat? ó, krásná má Moudrosti, jak mohli být vůči tobě, sladkému beránku, tak necitelní jako zuřiví lvi a hltaví vlci, že s tebou tak zacházeli? Och,

kdybych tu tenkrát já ubohý služebník byl býval, abych mohl zastoupit všechny lidi, abych tu stál před svým Pánem, nebo abych se svým jediným Miláčkem též podstoupil hořkou smrt; nebo abych aspoň mohl obejmout v slzách a hoří duchovním náručím tvrdou skálu, aby pukla soustrastí a tak aby se i mé krvácející srdce rozskočilo touhou po Miláčkovi!

Věčná Moudrost: Bylo to mé odvěké ustanovení, abych v tu hodinu samotný vypil kalich všech muk za všechny lidi. Ale ty a všichni ostatní, kteří mne chtějí následovat, zapřete sebe samé, vezměte na sebe vlastní kříž a pojďte za mnou. Toto umírání je mi tak milé, jako byste se mnou podstoupili hořkou smrt.

Služebník: Dobrý Pane, nauč mne, jak mám s tebou umírat a co je můj vlastní kříž, neboť vím, že nesmím už déle žít pro sebe, když Ty jsi pro mne umřel.

Věčná Moudrost: Snažíš-li se vždy to nejlepší konat, jak myslíš, a když se ti pak za to od lidí dostává posměchu a potupy a když na tebe tak zanevrou v srdci, že si o tobě myslí, že nemůžeš a nemáš odvahy k pomstě, totiž když tvému křesťanskému mlčení a tichosti podkládají pouze přirozené pohnutky: slabost a zbabělost, jsi však při tom stále pevný, neochvějný, a ještě za ně vroucně prosíš nebeského Otce a láskyplně, je před ním omlouváš, tenkrát pamatuj. kolikrát takto z lásky odumíráš sobě, tolikrát se v tobě obnovuje má smrt.

Žiješ-li čistě a nevinně, a jsou-li tvé dobré skutky tak skryty, že tě - ovšem ke tvé radosti - kladou na roveň hříšníkům, a když s radosti z celého srdce odpouštíš všem, kdo tě tupí anebo touží po smíření s tebou, všechny jejich urážky, jež jsi od nich zakusil, tak jako by se nikdy nic nestalo, a když jsi jim ještě k tomu nápomocen slovem i skutkem, aby ses podobal mně odpouštějícímu na kříži, stojíš opravdově ukřižován u svého Miláčka.

A když se zřekneš lásky, prospěchu i útěchy všech lidí, vyjma toho, co vyžaduje nejnutnější potřeba, nahrazuje tvé zřeknutí se všeho, ty veškeré, kteří mne v oné hodině opustili.

Když se tak odloučíš pro mne ode všech svých přátel, jako by ti vůbec nenáleželi v tom všem, co by nás mohlo rozloučit, naleznu v tobě milovaného učedníka a bratra pod křížem, jenž mi pomáhá nést utrpení.

Velká svoboda tvého srdce odívá a kráší mou nahotu. A když v každém protivenství, jehož se ti od bližního dostane, z lásky a pro mne jsi jako bezbranný, a když tiše přijímáš jako mlčelivý beránek hněv lidí, ať je od kohokoliv a ať máš pravdu nebo ne, takže svými mírnými slovy a laskavou tváří přemáháš zlobu bližních, Podívej, tehdy je vystižen na tobě pravý obraz mé smrti. Ó, co slasti a zalíbení nacházím v sobě a nebeském Otci na člověku, jenž dosáhne této podobnosti!

Nuže, nos mé hořké utrpení v útrobách svého srdce, ve svých modlitbách i pracích! Tak dosáhneš zármutku i věrnosti mé přechisté Matky i milovaného učedníka.

Služebník: Ó, milý Pane, má duše touží, abys vyryl do ní a do mého těla obraz své žalostné smrti, ať je mi to libo nebo ne, k své chvále a podle své nejdražší

vůle! Zvlášť si též žádám, aby ses ještě vrátil k hrozným duševním mukám své zarmoucené Matěře a řekl mi, co dělala pod křížem.

Věčná Moudrost: Zeptej se na to jí samé. Bl.Jindřich Suzo O věčné Moudrosti,XV

+++

MĚSÍČNÍ SONÁTA VE STARONOVÉ SYNAGOZE

POVZDECH ČASU
JAK DECH SCHOULENÉHO
DO ZAKVÍLENÍ BERANÍHO ROHU
JENŽ JAKO BY DOCHÁZEL
Z LIDICKÝCH OVCÍ
KTERÉ ŽIDOVSKÉ DĚTI PÁSLY
NA TEREZÍNSKÝCH ŠANCÍCH
NEBOŤ ZLOBA MOCNÝCH
TOHOTO SVĚTA

NAVZDORY BOŽÍMU HNĚVU
NAVĚKY JE VĚČNÁ...
SVĚTLO ROZPTÝLENO JE
SEDMIRAMENNÝM SVĚTLEM
A VĚCHTEM Z VLASŮ RÁCHEL
ZE ZDÍ SYNAGOGY
ODOCENÝCH KRVÍ
STÍRAJÍ MĚSÍČNÍ SVIT

KAREL KŘEPELKA~

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA CTIH.PATRIKA KUŽELY OP

Fr. Patrik O. P.: Všech svatých rodinná slavnost.

Bratři naši milovaní, vzhůru srdce!

Vzhlížíte dnes k nám, k trůnu Božímu. Vy, kteří ještě putujete, k nám, co jsme již u cíle. Vy se ohýbáte ještě pod břemenem dne a horka, uprášení my už jsme došli s milostí Boží a jsme jí očištěni. Vy jste ještě v cizině, my už ve vlasti, doma u Otce a Syna a Ducha svatého.

Cekáte, že vám povíme něco o sobě, svých útrapách i radostech na zemi a o nezměrném věčném štěstí, jaké je v tom, mít Boha navždy a naprosto a býti jeho celý a bez výhrady a neodvolatelně?

Ne o sobě budeme mluvit, nýbrž o Bohu, jediném smyslu našeho života jak jsme se učili již na zemi: mluvit jen s Bohem nebo o Bohu, nemyslet ani na věci ani na sebe, nýbrž jenom na Boha, a jen jeho milovat. Boží milosrdenství na věky budu opěvovat! (Žalm 88, 1.)

Neznáme nic než Boha, to je celá naše moudrost, nic než Krista ukřižovaného, protože kříž je Nejvýsostnější projev Boží Lásky. Či snad jsme se my sami učinili dokonalými, hledíce na sebe a myslíce na sebe? Nikoliv: milostí Boží jsme, co jsme, jenom jsme jí neodporovali, oddávali jsme se jí vytrvale, spolupracovali jsme s ní ze všech sil, které nám Bůh dával, a to každodenně. Skutečně, „naše“ síly jsou stejně Boží jako ta milost, která nás nesla ke svatosti. Vždyť co člověk jest a má, není jeho, nýbrž Bůh si nás tvoří pro sebe a půjčuje nám jisté schopnosti a síly, rozdílí každému podle své nevystihlé prozřetelnosti dary, hřivny, abychom z jeho hřiven my, jeho lidé, těžili jeho silami pro něho. Ne my sami jsme se dostali do nebe, nýbrž Bůh nás

tam přivedl: jenom jeho Syn vstoupil na nebesa vlastní silou, kdežto i jeho svatá Matka byla od něho na nebe vzata.

Jak můžeme vám, poutníkům, tušícím jenom Boha za závojem, vylíčiti, čím nás Bůh zaplavuje, jak naše srdce překypuje štěstím v Něm moři rozkoše nestvořené?

Chceme-li vám však přece aspoň naznačiti chabými lidskými slovy, nelze to učinit lépe než to učinila naše Královna a Matka našeho Miláčka, nad jejíž krásou a milostností bude celé nebe ve věčném vytržení a bude v ní velebit Dárce takového daru daného nám ostatním tvorům, než to učinila Panna Maria v závratně vznešené písni, jaké nepronese a nepronese po ní žádný stvořený jazyk, k počtě Boží ve svém Magnificat.

Velebí duše naše Pána, a rozplesal se duch náš v Bohu Spasiteli našem - rozjásal se náš duch, aby jásal v něm na věky se sbory vznešených duchů v Bohu: on je v nás a kolem nás a my v něm nejvnitřnějším spojením všech schopností naší duše, spojením rozumu i vůle s naším Zdrojem i Cílem. A po vzkříšení těl bude překypovat štěstí duše i na tělo, takže celý člověk bude planout a skvít se v ohni lásky Boží, jako na zemi usiloval o plnění jeho vůle.

Neboť se ustrnul nad naší nízkostí: nás bezmocné, potácející se mezi životem a smrtí, žijící ve stínu smrti, oddělené od Boha propastí hříchu pro nás nepřeklenutelnou, takové nás zdvihl a vyzdvihl až k sobě skrze Syna svého a přijal za děti a učinil nás bratry svého jediného Syna, takže

blaženými nás jmenují všichni vykoupení, jako zase my je, a tak v sobě navzájem velebíme Boha za to, že nám veliké věci učinil ten, jenž jediný je mocný. Co jsme, jsme jen jeho silou, ani nejmenší krůček na své cestě k Bohu jsme neudělali my sami, neboť Kristus Pán ráčil nám sám býti cestou, a to cestou živou, která sama nese toho, kdo se jí svěří a odhodlá se po ní jít, jak praví Duch svatý ve Velepísni: Nes mne a poběžíme za vůní tvých mastí!

Ten, jenž se svatý jmenuje: on je svatost sama, t. j. dobrota neboli láska. On nikde nenachází dobro, nýbrž všude je sám rozlévá vždyť nic mimo něho není dobré, co by neučinil dobrým on sám; všechno co je, je jeho dar.

A milosrdenství jeho od pokolení do pokolení pro všechny, kdo ho ctí. Všechny věky objímá jeho láska, která sklánějíc se k nám nicotným tvorům sluje milosrdenství. Láska Boží, to je jediné, ale přepevné pouto, které nás navzájem sbratřuje přes staletí a přes moře a světadíly, činíc z nás jedinou rodinu dětí Božích ve svaté Církvi. Čím jsme blíže Bohu, tím jsme blíže sobě navzájem, protože k bratřím vede jediná cesta, cesta srdcem Božím, protože on je každému z nás blíže než my sami sobě.

On učinil podivuhodné věci svou silou: ... sesadil mocné s trůnu a povýšil nízké. Dobrý Bůh nepotřebuje a nehledá síly a schopností u toho, koho chce povýšiti k sobě a včleniti do svého života božského naopak, čím jsme ubožejší a více si vědomi své slabosti, tím více je Bůh k nám přitahován, aby mohl na

nás ukázat svou sílu, svou všemohoucnost. Vždyť co ho přivábilo do jeslí a na kříž, ne-li právě naše bída? Tou se tedy chlubíme i my.

Lačné naplnil dobrými věcmi: sám sebou nás naplňuje už od po-zemského života, kdy nás sytil svým vlastním tělem a krví obětovanou na našich oltářích, a nyní On je náš jediný pokrm a nápoj a naše všecko, protože my jsme mu nabídli všecku svou ubohost, aby ji zbožštil. O jaká to výměna, jaké je jenom Bůh schopen! Všecko za všecko, všecko božské za „všecko“ lidské, to jest dokonalost samu za propast nicoty, bohatství za chudobu, svatost za hříšnost. Dobře, že jsme se dali na pospas lásce!

A bohaté pustil prázdné. Jenom tomu zavírá Bůh ruku, kdo neprosí, kdo neuznává, že celý jeho život je jen a jen dar štědré Boží dobroty a že odmítnout Boha znamená odstrčit se od něho jako vrak od záchranné skály, a na věky se mučiti hrůzou samoty bez Boha ač i v pekle se projevuje Boží dobrota tím, že aspoň udržuje zavržené v bytí. Satan je hlava těch, kdož říkají Bohu svým životem: „Odstup od nás, my znát tvé cesty nechceme!"

Ujal se Izraele služebníka svého, aby byl pamětliv svého milosrdenství . . . Pravý Izrael, vyvolený Boží, to jsou podle slov svatého Pavla ti, kdo neodmítnou hlas Boží, když je volá k sobě; neboť ne my jsme se sami vyvolili, nýbrž Bůh si nás vyvolil každého zvlášť. Kdo by si nepokládal za vrcholné štěstí býti služebníkem Božím od chvíle, kdy Bůh sám se stal služebníkem, ba otrokem lidského pokolení, aby nás vykoupil z otrockých okovů hříchu, které jsme si sami ukovali tím, že jsme nechtěli sloužit Bohu?

Vzhledem k Abrahamovi a potomstvu jeho na věky: Právě potomstvo Abrahamovo jsou ti, kdo uvěří Bohu, uvěří jeho Lásce a jsou živi z této víry.

Bratři naši, děti Boží! Po vítězství síly Boží v naší nemohoucnosti kdo by se ještě děsil vrhnouti se do náručí Dobroty věčné, vrhati se do ní každým krokem svého denního života ve svém povolání, které je přece rovněž dar Boží, kdo by se trásl? Kdo by se bál tulit se k Srdci Boha vtěleného a na smrt se dávajícího pro 1 Následování Krista kn. III. hl. 5.

2 Poslední slova svaté Terezie od Jezulátka.

3 Temné hodinky na Zelený čtvrtek.

nás, z lásky k nám? Kdo by se zdráhal říkat! ke všemu, co On nám dává, „Ano, Otče," říkali to ano svým všedním životem, aby on jeho šed' ozlatil, prosvětлил, aby jej zbožštil?

Prožijte dnešní den (a všechny další) s námi, ve vědomí příslušnosti k jedné, svaté, všeobecné rodině Boží, rodině, do níž patří blažení duchové a z lidí všichni vyvolení, ať už jsou u cíle nebo ještě putují či se ještě ani nenarodili, i duše očisťující se z posledních poskvrn a tak silných milosrdným Bohem, aby je nesežehl žár jeho tváře, jenž je oheň šířající, po níž tolik touží!

Radujme se všichni v Pánu! Růže dominikánská č.9. Listopad 1939

+++

LAZAR VLEČE ULTU

HROBU KTERÝM JE VLEČEN...
A BŮH, KDYŽ STVOŘIL SVĚT
JAKO BY SE ZAVÁZAL
ŽE JINÝ JIŽ NESTVOŘÍ —
KDO JEDNOU ZEŠÍLEL
JIŽ NEZEŠÍLÍ...
A ZŮSTÁVÁ DO NĚM ..
JEN CEDULKA NA DVEŘÍCH:
NA SMRT SILNĚ KLEPAT
DOVĚŘČIVĚ
S PŘÍPOMENUTÍM
SUCHÉHO DŘEVA KŘÍŽE
A POD ZELENOU

NA LÁSKU
ZVONIT TŘIKRÁT
UMÍRÁČKEM
VŠE ŽIVOŘÍ
A SMRT SEDÍ SI
NA ŠEVCOVSKÉM POPU
A MY SMLOUVÁME SI DOUHÁ SLOVA
TERMINOLOGII VZKŘÍŠENÍ
KTERÉ O VŠEM DOCHYBUJE
JENŽE Z DÁLKY
A SMRT JE BLÍZKOST...
KAREL KŘEDELKA

+++

ZÁVOD O UI POSOUVÁ ROVNOVÁHU SIL

Vítězství Číny v závodech o umělou inteligenci /UI/ mění světovou rovnováhu sil uvádí David Sachs, zástupce Donalda Trumpa pro UI /5.7.2025/.

Sachs uznává, že Čína připravuje polovinu světových výzkumníků v oblasti UI, ale zdůrazňuje, že USA mohou stále konkurovat a vyhrát v závodech UI tím, že svou technologii zavedou jako světový standard.

Později v úterý 15.7.2025 Trump přijíždí do Pensylvánie, kde pronáší projev o UI a oznámí investici ve výši 70 miliard dolarů do nových datových center UI a modernizace energetické sítě, ale musí si na to někde vypůjčit.

Agentura Bloomberg informuje že president Trump pronáší projev o UI na akci 23. července, kde nastiňuje vizi převahy USA v této oblasti.

Po svém návratu do úřadu v lednu Trump prohlásil, že obrovské zásoby ropy a plynu ve Spojených státech jim umožní stát se výrobní supervelmocí a světovým centrem UI a kryptoměn. Jedna věc jsou lidské plány, a druhá věc je Boží požehnání. Požehná Bůh dalšímu technickému dobyteltství přesycené democracy západního Babylonu? Tomáš Bahounek OP

+++

Ó PRACHU

Ó PRACHU VELEBNÝ, RUBÁŠI BĚDNÉ NICOTY,
POSLUŠEN BOŽÍCH VANUTÍ MĚ OSVOBOZUJEŠ
OD RMUTNÉ HNILOBY A SVĚTA LOPOTY,
KDE SLÁVU GESTA DRTÍ OKAMŽIKŮ SPĚŽ.

Ó PRACHU NEZBYTNÝ, ÚMLUVO CÍLŮ KONEČNÝCH
POKOJNÝCH HLASŮ VOLÁNÍ VE VÍRU ÚZKOSTÍ.
OBNOVEN TEBOU! - Z HLUBIN NEZVĚSTNÝCH
VEŠKEROU DUŠÍ SPĚJI K BRANÁM NESMRTELNOSTI.
ZDENKO ŘEZNÍČEK

+++